Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta komora)

z 3. decembra 2015*

„Mimozmluvná zodpovednosť — Petícia adresovaná Európskemu parlamentu — Šírenie určitých osobných údajov na internetovej stránke Parlamentu — Neexistencia dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom“

Vo veci T-343/13,

CN, bydliskom v Brumathe (Francúzsko), v zastúpení: M. Velardo, advokát,

žalobca,

ktorého v konaní podporuje:

Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (EDPS), v zastúpení: pôvodne A. Buchta a V. Pozzato, neskôr A. Buchta, M. Pérez Asinari, F. Polverino, M. Guglielmetti a U. Kallenberger, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: N. Lorenz a S. Seyr, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ktorej predmetom je návrh na náhradu škody, ktorá žalobcovi údajne vznikla v dôsledku šírenia určitých osobných údajov, ktoré sa ho týkajú, na internetovej stránke Parlamentu,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora),

v zložení: predseda komory S. Frimodt Nielsen, sudcovia F. Dehousse a A. M. Collins (spravodajca),

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní 24. marca 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: taliančina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobca CN bol do roku 2011 úradníkom Rady Európskej únie. Dňa 23. septembra 2009 predložil Európskemu parlamentu petíciu týkajúcu sa pomoci poskytnutej zdravotne postihnutým členom rodiny európskeho úradníka, ťažkostí, s ktorými sa stretávajú európski úradníci, ktorí majú zdravotné problémy počas svojej kariéry, a zlého zaobchádzania s jeho spisom Radou, a to prostredníctvom formulára dostupného on-line na internetovej stránke Parlamentu.

2 Dňa 8. januára 2010 bola Európska komisia konzultovaná v súlade s článkom 202 ods. 6 Rokovacieho poriadku Parlamentu (Ú. v. EÚ L 116, 2011, s. 1, ďalej len „rokovací poriadok“), teraz článok 216 ods. 6 rokovacieho poriadku vo svojom znení z júla 2014.

3 Dňa 15. januára 2010 výbor pre petície Parlamentu informoval žalobcu, že jeho petícia bola vyhlásená za prípustnú.

4 Výbor pre petície rozhodol po tom, ako mu bola 15. marca 2010 doručená odpoveď Komisie, uzavrieť petíciu a 14. júna 2010 o tom informoval žalobcu.

5 Parlament po zamietnutí petície zverejnil na svojej internetovej stránke dokument týkajúci sa tejto petície nazvaný „oznámenie členom“ (ďalej len „oznámenie“). V oznámení bol stručne opísaný obsah petície, ako aj odpoveď Komisie. Uvádzalo sa v ňom predovšetkým meno žalobcu, pričom sa spresnilo, že trpel závažnou chorobou ohrozujúcou jeho život a že jeho syn mal vážne duševné alebo telesné postihnutie.

6 V máji 2011 Rada rozhodla, že žalobca sa stal práceneschopný z dôvodu jeho zdravotného stavu.

7 V apríli 2012 žalobca poslal list službe Komisie „Europe direct contact centre“, ktorá ho 10. apríla 2012 poslala Parlamentu. Žalobca sa v tomto liste domáhal stiahnutia oznámenia z internetovej stránky Parlamentu.

8 Dňa 20. apríla 2012 Parlament odpovedal žalobcovi, pričom uviedol, že oznámenie z internetu stiahol.

9 Dňa 31. augusta 2012 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu zopakoval svoju žiadosť, pretože predmetné osobné údaje boli podľa neho ešte prístupné na internetovej stránke Parlamentu.

10 Dňa 24. septembra 2012 Parlament odpovedal, že zverejnenie oznámenia bolo zákonné. Dodal však, že osobné údaje žalobcu budú z internetu odstránené napriek tomu, že neexistuje žiadna právna povinnosť urobiť to.

11 Parlament v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu uviedol, že tieto posledné výmazy týkajúce sa bežných vyhľadávačov sa uskutočnili 8. októbra 2012.

12 Dňa 4. decembra 2012 právny zástupca žalobcu zopakoval žiadosť, pričom uviedol, že predmetné osobné údaje boli stále prístupné na internete.

13 Dňa 10. januára 2013 Parlament odpovedal právnemu zástupcovi žalobcu, že zastáva názor, že konal v súlade so zákonom. Dodal, že všetky dokumenty dostupné na jeho internetovej stránke boli spracované alebo boli v štádiu spracovávania na účely vymazania osobných údajov žalobcu.

14 Podľa žalobcu boli predmetné osobné údaje dostupné na internete najmenej do tohto posledného uvedeného dátumu.

Konanie a návrhy účastníkov konania

15 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 28. júna 2013 podal žalobca túto žalobu.

16 Listom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 4. októbra 2013 Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (EDPS) podal návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov žalobcu. Predseda šiestej komory uznesením z 21. novembra 2013 vyhovel tomuto návrhu. EDPS podal 7. februára 2014 vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania k žalobe. Účastníci konania predložili svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu v stanovených lehotách.

17 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— uložil Európskej únii a Parlamentu povinnosť zaplatiť sumu 1 000 eur ako spôsobenú majetkovú ujmu a sumu 40 000 eur ako nemajetkovú ujmu, spolu s úrokmi vo výške 6,75 %,

— uložil Únii a Parlamentu povinnosť nahradiť trovy konania.

18 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

19 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (šiesta komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991 vyzval účastníkov konania, aby predložili určité dokumenty a písomne im položil otázky, pričom ich vyzval, aby na ne odpovedali pred pojednávaním. Účastníci konania vyhoveli tejto výzve v stanovených lehotách.

20 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 24. marca 2015.

Právny stav

21 Žalobca na podporu svojej žaloby uvádza jediný žalobný dôvod založený na vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie. Podľa neho sú v prejednávanej veci tri podmienky umožňujúce vznik tejto zodpovednosti splnené, konkrétne protiprávne konanie Parlamentu, vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnosťou a škodou.

22 EDPS podporuje tvrdenia žalobcu, pokiaľ ide o protiprávne konanie Parlamentu.

23 Parlament zastáva názor, že žaloba je ako celok nedôvodná.

1. *O protiprávnom konaní Parlamentu*

Tvrdenia účastníkov konania

24 Žalobca na úvod tvrdí, že podľa judikatúry, ak dôjde k protiprávnosti v oblasti, v ktorej má dotknutá inštitúcia širokú mieru voľnej úvahy, vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie podlieha určeniu dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznanie práv jednotlivcom. Rozhodujúcim kritériom na určenie toho, či je porušenie práva dostatočne závažné, je kritérium zjavného a závažného prekročenia hraníc stanovených na voľnú úvahu inštitúcie.

25 Naopak podľa žalobcu, ak inštitúcia disponuje iba značne zníženou alebo dokonca nedisponuje nijakou mierou voľnej úvahy, na preukázanie existencie dostatočne závažného porušenia môže postačovať jednoduché porušenie práva Únie.

26 Žalobca sa domnieva, že pokiaľ ide o rozhodnutie zverejniť oznámenie na internetovej stránke Parlamentu, Parlament nedisponoval žiadnou mierou voľnej úvahy vzhľadom na uplatniteľný právny rámec [článok 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), článok 8 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, článok 22 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím prijatý 13. decembra 2006 a ratifikovaný Úniou 23. decembra 2010 (ďalej len „Dohovor o právach osôb so zdravotným postihnutím“), ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi Spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1; Mim. vyd. 13/026, s. 102)].

27 Žalobca tvrdí, že Parlament porušil tieto ustanovenia zverejnením informácií o jeho zdravotnom stave a o zdravotnom stave jeho syna, ako aj zverejnením informácií o jeho pracovnom živote.

28 Žalobca sa odvoláva najmä na článok 5 písm. d) a články 10 a 16 nariadenia č. 45/2001. Z dokumentu, v ktorom súhlasil so zverejnením svojej petície, podľa neho nevyplýva, že dal svoj jednoznačný súhlas na zverejnenie osobných údajov, alebo že poskytol svoj výslovný súhlas, pokiaľ ide o zverejnenie údajov o jeho zdravotnom stave a existenciu zdravotného postihnutia v jeho rodine.

29 Navyše napriek tomu, že žalobca žiadal o stiahnutie osobných údajov z internetovej stránky Parlamentu, Parlament najprv žiadosť zamietol a vyhovel jeho žiadosti, až keď požiadal o pomoc právneho zástupcu, čím porušil právo na výmaz osobných údajov. Okrem toho skutočnosť, že Parlament súhlasil s výmazom údajov, naznačuje, že implicitne uznal protiprávnosť zverejnenia. Článok 16 nariadenia č. 45/2001 v skutočnosti stanovuje len výmaz údajov, ktorých spracovávanie je protizákonné.

30 Žalobca sa domnieva, že povinnosť transparentnosti Parlamentu nemôže odôvodniť zverejnenie osobných údajov o jeho zdravotnom stave a o existencii zdravotného postihnutia v rodine. Zásah do práv žalobcu by bol neproporčný, aj keby sa predpokladalo, že zverejnenie zhrnutia petícií na účely poskytnutia informácií o činnostiach inštitúcií Únie je záujmom hodným ochrany.

31 Žalobca v replike doplnil, že Parlament porušil aj článok 12 rozhodnutia Predsedníctva z 22. júna 2005, ktorým sa stanovujú vykonávacie predpisy k nariadeniu č. 45/2001 (Ú. v. EÚ C 308, s. 1, ďalej len „vykonávacie predpisy k nariadeniu č. 45/2001“), ktorý stanovuje, že žiadosť o výmaz musí byť spracovaná v lehote pätnástich pracovných dní a že ak je daný súhlas na výmaz, bude vykonaný „bezodkladne“. V prejednávanej veci však konanie trvalo takmer 10 mesiacov.

32 Podľa žalobcu článok 203 rokovacieho poriadku neukladá, ani nepovoľuje zverejnenie informácií, o aké ide v prejednávanej veci. Navyše rokovací poriadok – dokument o vnútornej organizácii – sa nemôže odchýliť od nariadenia č. 45/2001.

33 Parlament zastáva názor, že konal v súlade s právom.

34 Parlament tvrdí, že pokiaľ ide o počiatočnú fázu zverejnenia petície, jeho konanie bolo v súlade s článkom 5 písm. b) (spracovanie nevyhnutné z dôvodu súladu s právnymi záväzkami), s článkom 5 písm. d) (spracovanie založené na súhlase, ktorý bol daný jednoznačne), s článkom 10 ods. 2 písm. a) (výslovný súhlas so spracovaním citlivých údajov) a s článkom 10 ods. 2 písm. d) (spracovanie citlivých údajov, ktoré sú preukázateľne zverejnené dotknutou osobou) nariadenia č. 45/2001.

35 Po prvé Parlament pripomína, najmä pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa článku 5 písm. b) nariadenia č. 45/2001, že článok 203 rokovacieho poriadku (teraz článok 217) stanovuje oznámenie o petíciách ako všeobecné pravidlo. Podľa článku 201 ods. 9 (teraz článok 215 ods. 9) sa podľa všeobecného pravidla petície stávajú verejnými dokumentmi a Parlament môže z dôvodu transparentnosti zverejniť meno predkladateľa petície a jej obsah. Predloženie petície by preto v zásade viedlo k jej zverejneniu, čo umožňuje iným občanom vyjadriť svoju podporu podpisom. Okrem toho Parlament tvrdí, že podľa článkov 10 ZEÚ a 11 ZEÚ a článkov 15 ZFEÚ a 232 ZFEÚ sa jeho činnosť v zásade vykonáva verejne.

36 Po druhé podľa Parlamentu bolo spracovanie osobných údajov v súlade s článkom 5 písm. d) nariadenia č. 45/2001, keďže žalobca dal svoj jednoznačný súhlas na zverejnenie svojej petície. Žalobca bol údajne riadne informovaný a nevyužil možnosť, ktorá mu bola poskytnutá, a to požiadať o anonymné alebo dôverné spracovanie jeho petície.

37 Po tretie Parlament tvrdí, že súhlas poskytnutý žalobcom za vyššie opísaných okolností bol výslovným súhlasom so spracovaním citlivých údajov v zmysle článku 10 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001.

38 Parlament uvádza, že pokiaľ ide o fázu po zverejnení údajov týkajúcu sa žiadosti o výmaz, hlavnou podmienkou na to, aby dotknutá osoba dosiahla výmaz svojich údajov na základe článku 16 nariadenia č. 45/2001 je, aby bolo spracovanie týchto údajov nezákonné, čo tak nebolo v prejednávanej veci. Parlament napriek tomu údaje žalobcu z čisto dobrej vôle vymazal.

39 Parlament okrem iného uvádza, že naradenie č. 45/2001 neobsahuje žiadne ustanovenie stanovujúce možnosť odvolať udelený súhlas. Aj keby bolo takéto odvolanie možné, mohlo byť mať účinky len do budúcnosti. Okrem toho určité údaje, akými sú údaje uvedené v zápisnici z rokovania Parlamentu, ktorá bola uverejnená v *Úradnom vestníku Európskej únie* nemožno vymazať s retroaktívnym účinkom.

40 EDPS sa vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania sústreďuje na podmienku vzťahujúcu sa na údajne protiprávne konanie Parlamentu.

41 EDPS sa domnieva, že na to, aby bol súhlas platný, musí byť oznámený a špecifikovaný t. j. viazaný na operáciu spracovania, o ktorej bola osoba informovaná. Podľa EDPS však tieto podmienky v prejednávanej veci neboli splnené. Žiadna z informácií uvedených v on-line formulári jasne neinformovala predkladateľa petície o presných následkoch plánovaného spracovania. V tomto formulári najmä nebola uvedená žiadna zmienka o tom, že tieto citlivé údaje budú sprístupnené na internete. EDPS dodáva, že článok 10 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 poskytuje dodatočnú ochranu vo vzťahu k článku 5 písm. d) uvedeného nariadenia tým, že požaduje, aby informácie poskytnuté osobe na získanie jej súhlasu jasne uvádzali citlivé údaje a plánovanú operáciu spracovania. Podľa EDPS by akýkoľvek iný výklad zbavil článok 5 písm. d) tohto nariadenia významu.

42 Vzhľadom na vyššie uvedené EDPS zastáva názor, že Parlament nezískal výslovný súhlas žalobcu v zmysle článku 10 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001.

Posúdenie Všeobecným súdom

43 Podľa článku 340 druhého odseku ZFEÚ „v prípade nezmluvnej zodpovednosti Únia, v súlade so zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov, napraví akékoľvek škody spôsobené vlastnými orgánmi alebo pracovníkmi pri výkone ich funkcií“.

44 Súdny dvor rozhodol, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ je z dôvodu protiprávneho konania jeho orgánov podmienený súčasným splnením niekoľkých podmienok, a to protiprávnosťou konania vytýkaného inštitúcii, vznikom škody a existenciou príčinnej súvislosti medzi uvádzaným konaním a údajnou škodou (rozsudky z 11. júla

1997, Oleifici Italiani/Komisia, T-267/94, Zb., EU:T:1997:113, bod 20, a z 9. septembra 2008, MyTravel/Komisia, T-212/03, Zb., EU:T:2008:315, bod 35). Podmienka protiprávneho konania inštitúcií Únie vyžaduje dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom (rozsudok MyTravel/Komisia, už citovaný, EU:T:2008:315, bod 37). Rozhodujúcim kritériom na určenie toho, či je porušenie práva Únie dostatočne závažné, je kritérium zjavného a závažného prekročenia hraníc stanovených na voľnú úvahu inštitúcie Únie (rozsudok z 5. marca 1996, Brasserie du pêcheur a Factortame, C-46/93 a C-48/93, Zb., EU:C:1996:79, bod 55).

45 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa protiprávneho konania inštitúcií, treba po prvé skúmať, či je cieľom právnych predpisov, na ktoré odkazuje žalobca, priznanie práv jednotlivom, a po druhé, či sa Parlament dopustil dostatočne závažného porušenia týchto noriem.

46 Žalobca odkazuje v žalobe na jednej strane na ustanovenia o ochrane osobných údajov, zakotvené v Charte základných práv, v nariadení č. 45/2001, ako aj na vykonávacie predpisy nariadenia č. 45/2001 a na druhej strane na ustanovenia o ochrane súkromného života obsiahnuté v EDĽP a v Dohovore o právach osôb so zdravotným postihnutím.

O predpisoch týkajúcich sa ochrany osobných údajov

47 Treba uviesť, že právo na ochranu osobných údajov zakotvené v článku 8 Charty základných práv je rozvinuté v nariadení č. 45/2001, pokiaľ ide o akty inštitúcií a orgánov Únie a vo vykonávacích predpisoch nariadenia č. 45/2001, najmä pokiaľ ide o Parlament. Cieľom týchto rôznych predpisov je priznať práva jednotlivcom. Žalobca ich preto môže uplatňovať vo svojej žalobe o náhradu škody.

48 Pokiaľ ide o existenciu údajného dostatočne závažného porušenia týchto predpisov, tvrdenia predložené žalobcom sa týkajú najmä uplatnenia nariadenia č. 45/2001 a jeho vykonávacích predpisov. Žalobca okrem iného nenamieta, že tieto predpisy sú v súlade s právom zakotveným v Charte základných práv. Rozsudok z 9. novembra 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert (C-92/09 a C-93/09, Zb., EU:C:2010:662), nie je preto a na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, relevantný na účely riešenia tohto sporu.

49 Navyše podľa judikatúry z prvej vety odôvodnenia 15 nariadenia č. 45/2001 vyplýva, že takýto odkaz na iné predpisy sa nejaví byť potrebný na spracovávanie v rámci výkonu činností patriacich do pôsobnosti uvedeného nariadenia, keďže v takýchto prípadoch je to zjavne samotné nariadenie č. 45/2001, ktoré sa uplatní (rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Bavarian Lager, C-28/08 P, Zb., EU:C:2010:378, bod 62). Následne na účely tohto rozsudku treba skúmať ustanovenia nariadenia č. 45/2001 a jeho vykonávacie predpisy.

50 Z judikatúry vyplýva, že výraz „údaje týkajúce sa zdravia“ treba vykladať všeobecne tak, aby zahŕňal informácie týkajúce sa všetkých aspektov zdravia človeka, a to tak fyzických, ako aj psychických [pozri analogicky rozsudok zo 6. novembra 2003, Lindqvist, C-101/01, Zb., EU:C:2003:596, bod 50, týkajúci sa smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355)]. Tento pojem však nemôže byť rozšírený tak, aby zahŕňal výrazy vedúce k neposkytovaniu žiadneho údaju týkajúceho sa zdravia alebo zdravotného stavu osoby (pozri v tomto zmysle rozsudok z 31. mája 2005, Dionyssopoulou/Rada, T-105/03, Zb. VS, EU:T:2005:189, bod 33).

51 Z hľadiska týchto úvah treba v prvom rade skúmať počiatočné zverejnenie predmetných osobných údajov a následne odpoveď Parlamentu na žiadosť žalobcu o stiahnutie týchto údajov z jeho internetovej stránky.

– Rozširovanie osobných údajov na internete

52 Na úvod treba uviesť, že v prejednávanej veci Parlament uskutočnil súbor operácií spracovávania osobných údajov v zmysle článku 2 písm. b) nariadenia č. 45/2001. Rozširovanie údajov osobnej povahy vrátane rozšírenia na internete predstavuje takúto operáciu spracovávania v zmysle uvedeného ustanovenia.

53 Oznámenie zverejnené na internetovej stránke Parlamentu uvádzalo okrem iného, že žalobca, ktorého meno bolo uvedené, trpel nedávno závažnou chorobou ohrozujúcou jeho život a že jeho syn bol zdravotne postihnutý. Oznámenie obsahovalo aj určité informácie týkajúce sa kariéry žalobcu.

54 Treba preto konštatovať, že spracovanie údajov Parlamentom sa týkalo osobných údajov žalobcu (najmä informácií o jeho kariére), ako aj citlivých osobných údajov týkajúcich sa zdravia žalobcu a jeho syna. Spracovanie týchto rôznych súborov osobných údajov treba skúmať samostatne.

55 Po prvé spracovanie citlivých osobných údajov žalobcu treba skúmať z hľadiska článku 10 nariadenia č. 45/2001.

56 Podľa článku 10 ods. 1 nariadenia č. 45/2001 sa zakazuje spracovávanie osobných údajov týkajúcich sa zdravia. Podľa článku 10 ods. 2 písm. a) uvedeného nariadenia sa však tento zákaz neuplatňuje okrem iného, ak dotknutá osoba poskytla svoj výslovný súhlas.

57 V tomto kontexte treba pripomenúť, že článok 2 písm. h) nariadenia č. 45/2001 definuje súhlas dotknutej osoby ako „akékoľvek slobodne poskytnuté špecifikované a oznámené označenie jej želaní [akýkoľvek prejav vôle, ktorý je slobodný, konkrétny a informovaný – *neoficiálny preklad*], ktorým dotknutá osoba prejavuje svoj súhlas so spracovaním osobných údajov, ktoré sa jej týkajú“.

58 V prejednávanej veci treba určiť, či ako tvrdí Parlament, žalobca poskytol svoj výslovný súhlas na zverejnenie svojich citlivých osobných údajov na internete.

59 V tomto prípade vzhľadom na to, že článok 2 písm. h) nariadenia č. 45/2001 nestanovuje žiadnu podmienku, pokiaľ ide o formu, predloženie petície možno považovať za prejav vôle žalobcu.

60 Okrem toho žalobca neuvádza žiadnu okolnosť, ktorá by mohla spochybniť skutočnosť, že petícia bola predložená slobodne bez donucovania, nátlaku, zastrašovania alebo podvodu.

61 Podľa toho istého ustanovenia musí byť súhlas konkrétny, t. j. viazaný na operáciu spracovania (alebo súboru operácií spracovania) na konkrétne účely. Uvedené ustanovenie takisto stanovuje, že súhlas musí byť informovaný, čo naznačuje, že dotknutá osoba má v čase poskytnutia svojho súhlasu k dispozícii relevantné informácie týkajúce sa základných aspektov spracovávania vzhľadom na kontext v prejednávanej veci.

62 Ako vyplýva z článku 10 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001, ak sa súhlas týka spracovania citlivých údajov, musí byť výslovný. Inými slovami, tento súhlas musí byť výslovný bez toho, aby ho bolo možné implicitne vyvodiť z konaní dotknutej osoby.

63 Predmetný prípad je potrebné skúmať so zreteľom na tieto úvahy.

64 Je potrebné uviesť, že internetová stránka Parlamentu odporúča predkladateľom petícií pred predložením petície prečítať si „pomoc on-line“ Uvedená „pomoc on-line“ obsahovala pod názvom „Oznámenie petície“ toto:

„Predkladatelia petícií si musia byť vedomí toho, že zápisnice sa zverejňujú v úradnom vestníku a že v dôsledku toho sú určité informácie, ako meno predkladateľa petície a číslo petície, dostupné na internete. To má vplyv na ochranu osobných údajov a pozornosť predkladateľov petícií sa upriamuje najmä na túto skutočnosť. Ak si ako predkladateľ petície neželáte, aby bolo vaše meno zverejnené, Európsky parlament bude rešpektovať vaše právo na ochranu súkromia. Treba o to však požiadať jasne a výslovne vo svojej petícii. Takisto ak si želáte, aby bola vaša petícia spracovaná dôverne, treba o to jasne požiadať. Výbor pre petície presadzuje transparentnosť, takisto aj jeho rokovania možno sledovať on-line. Diskusie zo stránky Európskeho parlamentu je teda možné sledovať z akéhokoľvek počítača. Rokovania výboru sú vo všeobecnosti verejné. Predkladatelia petícií sa ich môžu zúčastňovať, keď sa skúma ich petícia, ak o to požiadajú.“

65 Okrem toho žalobca v čase predloženia petície prostredníctvom internetovej stránky Parlamentu vyplnil formulár a kladne odpovedal na tieto otázky:

„V prípade, že výbor pre petície vyhlási vašu petíciu za prípustnú, súhlasíte s tým, aby bola zverejnená?“

„Súhlasíte s tým, aby bolo vaše meno zapísané do verejného registra prístupného na internete?“

66 Okrem toho treba zohľadniť nasledujúce skutočnosti.

67 Po prvé Všeobecný súd musí zohľadniť štruktúru a účel práva predloženia petície Parlamentu zakotvený v článkoch 24 ZFEÚ a 227 ZFEÚ. Toto petičné právo je výslovne navrhnuté ako prostriedok účasti na demokratickom živote, ktorého účelom je transparentnosť, aby sa umožnilo iným občanom vyjadriť k nemu prípadne svoju podporu a v dôsledku toho vyvolať verejnú diskusiu. Navyše treba odkázať na články 15 ZFEÚ a 232 ZFEÚ, ktoré stanovujú, že činnosť Parlamentu sa uskutočňuje v zásade verejne. Pravidlá, ktorými sa riadi výkon petičného práva a najmä pravidlá uvedené v článku 201 a nasl. rokovacieho poriadku (teraz článok 215 a nasl.) sa teda zamýšľajú uplatňovať v tomto kontexte.

68 Po druhé treba odkázať na bežný význam výrazu „zverejnenie“ pre priemernú osobu, keď je pri prekladaní svojej petície vyzvaná vyplniť formulár.

69 Po tretie treba pripomenúť, že pri predkladaní petície Parlament informoval žalobcu o skutočnosti, že mohol požiadať o anonymné, ba dokonca dôverné spracovanie svojej petície, že zápisnice boli zverejnené v úradnom vestníku, že „určité informácie“, vrátane mena predkladateľa petície, boli dostupné na internete, že na internete bol dostupný verejný register a že rokovania výboru pre petície bolo možné sledovať on-line.

70 Po štvrté treba uviesť konkrétny obsah predmetnej petície, t. j. skutočnosť, že inštitúcia Únie údajne riadne nezohľadnila chorobu žalobcu (a zdravotné postihnutie jeho syna) na konci jeho kariéry – otázka, ktorá v zásade vzbudzuje záujem verejnosti. Treba dodať, že potvrdenie o doručení výslovne potvrdilo, že predmet petície sa týkal konkrétne týchto úvah. Zverejnenie týchto informácií sa preto týkalo konkrétneho obsahu petície a nie dodatočných alebo nadbytočných skutočností.

71 V tomto ohľade článok 201 ods. 9 rokovacieho poriadku stanovuje, že „petícia sa po zaregistrovaní stáva podľa všeobecného pravidla verejným dokumentom a Parlament môže z dôvodu transparentnosti zverejniť meno predkladateľa petície a jej obsah“. Odsek 10 toho istého článku stanovuje, že „bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia ods. 9, môže predkladateľ petície v záujme ochrany svojho súkromia žiadať, aby sa jeho meno nezverejnilo, a Parlament musí takúto požiadavku rešpektovať“.

72 Podľa článku 203 rokovacieho poriadku týkajúceho sa oznámenia o petíciách:

„1. Petície zapísané v registri podľa článku [201] ods. 6 spolu s hlavnými rozhodnutiami o postupoch týkajúcich sa jednotlivých petícií sa oznámia v pléne. Takéto oznámenia sa zaznamenajú v zápisnici z rokovania.

2. Názov a zhrnutie textov petícií zapísaných v registri spolu s textom stanovísk a najdôležitejších rozhodnutí predložených v súvislosti s preskúmaním petícií sa sprístupní verejnosti v databáze, ak s tým podávateľ petície súhlasí. Petície dôvernej povahy sa uchovávajú v archívoch Parlamentu, kde sú prístupné poslancom na nahliadnutie."

73 Presnejšie, petície sú v zásade verejné dokumenty, aj keď sa od tohto pravidla na žiadosť dotknutej osoby možno odchýliť. Ako už Parlament na pojednávaní zdôraznil, akýkoľvek iný záver by znamenal, že sa mu ukladá povinnosť cenzúry týkajúca sa obsahu petície predloženej žalobcom.

74 Treba preto konštatovať, že vzhľadom na všetky osobitné okolnosti uvedené v bodoch 64 až 73 vyššie žalobca v prejednávanej veci urobil „slobodne poskytnuté a oznámené označenie [jeho] želaní [prejav vôle, ktorý je slobodný… a informovaný – *neoficiálny preklad*]". Pozorné čítanie informácií poskytnutých Parlamentom by umožnilo primerane pozornému podávateľovi petície posúdiť rozsah svojho konania a dôsledky tejto petície. Navyše tento prejav vôle bol konkrétny, pretože Parlament informoval žalobcu o skutočnosti, že jeho sťažnosť, ktorej predmet sa inherentne týkal úvah uvedených v bode 70 vyššie, bude prístupná na internete. Žalobca poskytol svoj výslovný súhlas zaškrtnutím kolónky formulára týkajúceho sa verejného spracovania a zápisu do registra prístupného na internete bez toho, aby jeho súhlas musel byť implicitne odvodený z akéhokoľvek úkonu.

75 Všetky tieto okolnosti podstatne odlišujú tento prípad od skutkových okolností vo veci V/Parlament (rozsudok z 5. júla 2011, V/Parlament, F-46/09, Zb. VS, EU:F:2011:101, bod 138), v ktorom dotknutá osoba neposkytla žiadny súhlas na to, aby Komisia poslala jeho zdravotné údaje Parlamentu.

76 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy sa Všeobecný súd domnieva, že žalobca v prejednávanej veci poskytol svoj výslovný súhlas so zverejnením predmetných citlivých informácií v zmysle článku 10 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001.

77 Po druhé, pokiaľ ide o osobné údaje, ktoré sa nenachádzajú medzi údajmi uvedenými v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 45/2001 (ako sú údaje týkajúce sa kariéry žalobcu), na ich spracovanie sa vzťahuje režim stanovený v článku 5 nariadenia č. 45/2001. Podľa článku 5 písm. d) tohto nariadenia spracovanie môže byť vykonané okrem iného, ak dotknutá osoba jednoznačne dala svoj súhlas. Inými slovami spracovanie môže byť vykonané, ak dotknutá osoba dala svoj súhlas s istotou a jasne.

78 Treba uviesť, že aj keď článok 10 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 vyžaduje, aby bol súhlas výslovný, článok 5 písm. d) uvedeného nariadenia vyžaduje, aby bol súhlas daný jednoznačne. Ako uviedol EDPS, vzhľadom na povahu citlivých osobných údajov sa treba logicky domnievať, že podmienky vyžadované na súhlas v zmysle článku 5 písm. d) nariadenia č. 45/2001 nemôžu byť prísnejšie ako podmienky uvedené v článku 10 ods. 2 písm. a) uvedeného nariadenia.

79 Treba preto odkázať na úvahy uvedené v bodoch 57 až 74 vyššie, ktoré sa v tejto veci musia uplatniť *mutatis mutandis* na spracovávanie osobných údajov odlišných od citlivých osobných údajov žalobcu. Pokiaľ ide najmä o cieľ tejto petície, treba zdôrazniť, že sa osobitne zameriava na skutočnosť, že inštitúcia Únie riadne nezohľadnila osobnú situáciu žalobcu na účely jeho kariéry.

80 Za týchto okolností sa Všeobecný súd domnieva, že žalobca urobil jednoznačne „slobodne poskytnuté a oznámené označenie [jeho] želaní [prejav vôle, ktorý je slobodný, konkrétny a informovaný – *neoficiálny preklad*]" na spracovanie jeho osobných údajov Parlamentom a najmä na ich zverejnenie v kontexte spracovania petície Parlamentom.

81 Keďže podmienky uvedené v článku 5 nariadenia č. 45/2001 na spracovanie údajov neboli kumulatívne, ako vyplýva zo znenia tohto ustanovenia, nie je potrebné skúmať, či bolo spracovanie osobných údajov odôvodnené aj podľa jedného z iných ustanovení uvedených Parlamentom.

82 Vzhľadom na vyššie uvedené sa Všeobecný súd domnieva, že Parlament sa rozširovaním predmetných osobných údajov na internete nedopustil dostatočne závažného porušenia právneho predpisu.

83 Po tretie treba uviesť, že vzhľadom na to, že oznámenie uvádza, že syn žalobcu má vážne duševné alebo telesné postihnutie, obsahuje aj citlivé osobné údaje týkajúce sa žalobcu, aj keď nie je uvedené jeho meno.

84 Keďže neexistuje žiadny náznak toho, že žalobca je zákonným zástupcom svojho syna, výslovný súhlas, ktorý poskytol, nebude podľa článku 10 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 postačovať na spracovanie uvedených údajov Parlamentom.

85 Syn žalobcu však nie je účastníkom konania o tejto žalobe. Okrem toho, ako bolo uvedené, neexistuje žiadny dôkaz, že žalobca je zákonným zástupcom svojho syna, alebo že bol splnomocnený na podanie tejto žaloby v jeho mene.

86 V tomto ohľade treba pripomenúť, že podľa judikatúry je na účely zaručenia potrebného účinku podmienky týkajúcej sa porušenia právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom, potrebné, aby mala ochrana poskytovaná uvádzanou normou účinky vo vzťahu k osobe, ktorá sa na ňu odvoláva, a táto osoba teda patrí medzi osoby, ktorým norma priznáva práva. Normu, ktorá neochraňuje jednotlivca pred protiprávnosťou, ktorý ju namieta, ale ochraňuje iného jednotlivca, nemožno uznať ako prostriedok náhrady škody (rozsudky z 12. septembra 2007, Nikolaou/Komisia, T-259/03, EU:T:2007:254, bod 44, a z 9. júla 2009, Ristic a i./Komisia, T-238/07, EU:T:2009:263, bod 60). Z toho vyplýva, že žalobca sa v rámci svojej žaloby o náhradu škody nemôže domáhať protiprávnosti vyplývajúcej z údajného porušenia práva tretích osôb, najmä jeho syna.

– Fáza po podaní žiadosti o stiahnutie údajov z internetovej stránky

87 Treba teda skúmať, či môže konanie Parlamentu po podaní žiadosti o stiahnutie osobných údajov žalobcu z jeho internetovej stránky predstavovať dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivom.

88 Podľa žalobcu, keď požiadal o stiahnutie osobných údajov z internetovej stránky Parlamentu, Parlament najprv žiadosť zamietol a vyhovel jeho žiadosti, až keď požiadal o pomoc právneho zástupcu, čím porušil právo na výmaz osobných údajov. Okrem toho skutočnosť, že Parlament súhlasil s výmazom údajov, má naznačovať, že implicitne uznal protiprávnosť zverejnenia. Nakoniec žalobca dodáva, že Parlament porušil článok 12 vykonávacích predpisov nariadenia č. 45/2001.

89 Tvrdenia žalobcu v podstate zahŕňajú skúmanie dvoch otázok: po prvé, či mal žalobca právo na získanie stiahnutia svojich osobných údajov a po druhé, či sa Parlament zaoberal touto žiadosťou s náležitou starostlivosťou.

90 Pokiaľ ide o prvú otázku, treba uviesť, že článok 16 nariadenia č. 45/2001 priznáva právo získať výmaz osobných údajov, ktorých spracovanie je protizákonné (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. septembra 2009, Vinci/ECB, F-130/07, Zb. VS, EU:F:2009:114, body 66 a 67), ako to pripúšťa aj samotný žalobca. Na toto ustanovenie sa preto nemožno odvolávať na podporu žiadosti o výmaz, keď je spracovanie zákonné, ako v prejednávanej veci (pozri bod 52 a nasl.). Skutočnosť, že sa Parlament rozhodol vyhovieť žiadosti, sama osebe neznamená uznanie nezákonnosti počiatočného zverejnenia. V tomto ohľade treba pripomenúť, že Parlament vysvetlil, že údaje vymazal z dobrej vôle.

91 Okrem toho treba konštatovať, že podľa článku 18 nariadenia č. 45/2001 má dotknutá osoba právo kedykoľvek z presvedčivých dôvodov týkajúcich sa jej situácie namietať voči spracovaniu údajov týkajúcich sa jej samej s výnimkou prípadu, keď dala svoj jednoznačný súhlas v zmysle článku 5 písm. d) toho istého nariadenia.

92 Okrem toho, keďže bolo spracovanie údajov v prejednávanej veci založené na súhlase dotknutej osoby, treba uviesť, že nariadenie č. 45/2001 výslovne nestanovuje možnosť vziať späť pôvodne daný súhlas.

93 Z hľadiska vyššie uvedených úvah sa Všeobecný súd domnieva, že žalobca sa nemohol odvolávať na právo na výmaz predmetných osobných údajov na základe nariadenia č. 45/2001. Treba dodať, že žalobca platne neuviedol žiadny iný základ pre svoju žiadosť o výmaz. V každom prípade treba pripomenúť, že Parlament napriek neexistencii akejkoľvek záväznej povinnosti vymazal údaje zo svojej internetovej stránky.

94 Treba uviesť, že vec, ktorá viedla k rozsudku z 13. mája 2014, Google Spain a Google (C-131/12, Zb., EU:C:2014:317), týkajúca sa „práva byť zabudnutý“ na internete, sa týkala skutkového a právneho rámca odlišného od skutkového a právneho rámca v prejednávanej veci. Aj keď v tomto rozsudku Súdny dvor v podstate konštatoval, že takéto právo mohlo za určitých podmienok existovať, treba konštatovať, že ustanovenia smernice 95/46, na ktorých Súdny dvor zakladal svoje odôvodnenie [t. j. článok 7 písm. f), článok 12 písm. b) a článok 14 prvý odsek písm. a) smernice 95/46], boli podstatne odlišné od odôvodnenia v prejednávanej veci, ktoré sa viaže najmä na otázku súhlasu dotknutej osoby. Treba pripomenúť, že na rozdiel od prejednávanej veci dotknutá osoba nedala vo veci Google svoj súhlas na počiatočné zverejnenie svojich osobných údajov.

95 Pokiaľ ide o druhú otázku, žalobca neuviedol porušenie právnej normy alebo zásady pre prípad, keby bolo počiatočné zverejnenie Parlamentom zákonné, ako to aj v prejednávanej veci bolo.

96 Najprv treba uviesť, že článok 12 vykonávacích predpisov nariadenia č. 45/2001 týkajúci sa práva na výmaz stanovuje vo svojom odseku 3:

„Prevádzkovateľ je povinný odpovedať do 15 pracovných dní od prijatia žiadosti o výmaz. Ak je žiadosť prijatá, výmaz sa musí uskutočniť bezodkladne. Ak má prevádzkovateľ za to, že žiadosť nie je opodstatnená, informuje o tom dotknutú osobu do 15 pracovných dní listom s uvedením dôvodov.“

97 Z tohto ustanovenia vyplýva, že Parlament je povinný odpovedať do 15 pracovných dní od prijatia žiadosti o výmaz, bez ohľadu na to, či je opodstatnená alebo nie. Žalobca v prejednávanej veci poslal svoju žiadosť službe Komisie „Europe direct contact centre“, ktorá ju 10. apríla 2012 poslala Parlamentu. Parlament odpovedal na uvedenú žiadosť v stanovenej lehote. Parlament na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, nikdy žiadosť nezamietol. V skutočnosti, ako vyplýva z odpovedí z 20. apríla 2012, 24. septembra 2012 a 10. januára 2013, súhlasil s výmazom, pričom správne zdôraznil, že zverejnenie bolo zákonné.

98 Osobné údaje boli vymazané podľa Parlamentu okolo 8. októbra 2012 a podľa žalobcu 10. januára 2013.

99 Parlament vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že potreboval určitý čas na nájdenie dokumentov, v ktorých boli uvedené údaje žalobcu, a na prijatie potrebných technických opatrení. Ako vysvetlil Parlament na pojednávaní pri zodpovedaní otázok Všeobecného súdu, úplný výmaz z internetu je citlivý technický postup. Všeobecný súd sa domnieva, že tieto technické ťažkosti zdôvodňujú čas, ktorý Parlament – ktorého technické služby museli viackrát zasahovať – potreboval na výmaz predmetných údajov a že Parlament pôvodne nezamietol žalobcovu žiadosť.

100 Treba uviesť, že článok 12 ods. 3 vykonávacích predpisov nariadenia č. 45/2001 stanovuje, že ak je žiadosť prijatá, výmaz sa musí uskutočniť bezodkladne. Toto ustanovenie sa však vzťahuje na situácie, keď je žiadosť prijatá, pretože je opodstatnená, t. j. pretože spracovanie je nezákonné. Za týchto

okolností je logické, že žiadosť musí byť vykonaná bezodkladne. Naopak, v prípade, ako vo veci samej, ak žiadosť nie je opodstatnená, ale je prijatá z dobrej vôle, neexistuje dôvod uložiť povinnosť „bezodkladného“ výkonu. V tomto prípade má Parlament len povinnosť vykonať svoju povinnosť v primeranej lehote. Všeobecný súd sa vzhľadom na vysvetlenia poskytnuté Parlamentom domnieva, že v prejednávanej veci sa Parlament nedopustil protiprávnosti pri vybavovaní žiadosti o výmaz, vrátane jej vykonania.

101 Vzhľadom na vyššie uvedené sa Všeobecný súd domnieva, že Parlament sa nedopustil dostatočne závažného porušenia právnej normy po podaní žiadosti o výmaz podanú žalobcom.

Predpisy týkajúce sa ochrany súkromia

102 Pokiaľ ide o predpisy týkajúce sa ochrany súkromia uvedené žalobcom, treba uviesť, že podľa článku 6 ods. 3 ZEÚ predstavujú základné práva tak, ako sú zaručené EDĽP, všeobecné zásady práva Únie, napriek tomu, že Únia nie je zmluvnou stranou EDĽP. Naopak Únia ratifikovala Dohovor o právach osôb so zdravotným postihnutím.

103 Odhliadnuc od otázky, či vzhľadom na povahu a štruktúru (rozsudky z 23. novembra 1999, Portugalsko/Rada, C-149/96, Zb., EU:C:1999:574, bod 47, a z 3. februára 2005, Chiquita Brands a i./Komisia, T-19/01, Zb., EU:T:2005:31, bod 114) EDĽP a Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, tieto dohovory obsahujú ustanovenia, ktoré priznávajú práva jednotlivcom, treba konštatovať, že žalobca sa obmedzil na uvedenie porušenia článku 22 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, pričom neuviedol žiadny konkrétny argument na podporu tohto tvrdenia.

104 To isté platí pre porušenie článku 8 EDĽP. Žalobca sa v tomto ohľade obmedzil na uvedenie troch rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré podľa neho preukazujú, že právo na ochranu súkromia zahŕňa právo zachovať v tajnosti svoj zdravotný stav (rozsudok ESĽP zo 4. decembra 2008, S. a Marpe v. Spojené kráľovstvo, č. 30562/04 a 30566/04) ako aj právo na nezverejnenie údajov týkajúcich sa jeho pracovného života (rozsudky ESĽP zo 16. februára 2000, Amman v. Švajčiarsko, č. 27798/95, a zo 4. mája 2000, Rotaru v. Rumunsko, č. 28341/95). Tieto rozsudky sa však týkajú situácií, ktoré sú veľmi odlišné od situácie v prejednávanej veci, najmä uchovávania biometrických údajov osôb podozrivých zo spáchania trestných činov, odpočúvania pracovných telefonických hovorov a vypracovania dokumentu obsahujúceho rôzne osobné informácie štátnymi orgánmi.

105 Okrem toho rozsudok z 5. októbra 1994, X/Komisia (C-404/92 P, Zb., EU:C:1994:361), uvádzaný žalobcom na podporu jeho tvrdení, sa týka tiež veľmi odlišnej otázky, najmä zamietnutia Komisie zamestnať osobu po vykonaní testov, ktoré mohli viesť k podozreniu, že bola infikovaná vírusom AIDS, napriek jej nesúhlasu podrobiť sa takýmto testom. Treba konštatovať, že rozsudok V/Parlament, už citovaný v bode 75 vyššie (EU:F:2011:101, bod 110 a nasl.) sa týka tiež situácie, ktorá je neporovnateľná, keďže sa týka zaslania zdravotných údajov predchádzajúcim zamestnávateľom Komisiou Parlamentu bez súhlasu dotknutej osoby, čo viedlo Parlament k späťvzatiu pracovnej ponuky.

106 Z hľadiska vyššie uvedených úvah sa preto ťažko identifikuje súlad alebo podobnosť medzi skutkovými stavmi v týchto rozsudkoch a situáciou v prejednávanej veci, ktoré by mohli podporiť tvrdenia žalobcu.

107 Okrem toho z dôvodov uvedených v bode 52 a nasl. sa nemožno domnievať, že ide o „zasahovanie štátneho orgánu“ do súkromného života v zmysle článku 8 EDĽP, ak žalobca poskytol svoj výslovný súhlas so zverejnením informácií ako v prejednávanej veci.

108 Všeobecný súd sa preto domnieva, že žalobca nepreukázal, že Parlament porušil Dohovor o právach osôb so zdravotným postihnutím alebo EDĽP.

109 Vzhľadom na vyššie uvedené treba tvrdenia týkajúce sa protiprávnosti konania Parlamentu zamietnuť.

110 Keďže tri podmienky týkajúce sa vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie sú kumulatívne (rozsudok z 10. júla 2014, Nikolaou/Dvor audítorov, C-220/13 P, Zb., EU:C:2014:2057, bod 52), žalobu treba zamietnuť v celom rozsahu, pričom nie je potrebné skúmať tvrdenia týkajúce sa škody a príčinnej súvislosti. Všeobecný súd však v prejednávanej veci považuje za vhodné skúmať tieto tvrdenia.

2. *O škode a príčinnej súvislosti*

Tvrdenia účastníkov konania

111 Žalobca tvrdí, že protiprávne konanie Parlamentu mu spôsobilo majetkovú a nemajetkovú ujmu.

112 Po prvé žalobca uvádza, že bol nútený obrátiť sa na služby právnej pomoci a že Parlament stiahol dokument z internetovej stránky až po dvoch výzvach. Z toho dôvodu žalobcovi vznikli náklady vo výške 1 000 eur, čo predstavuje jeho majetkovú ujmu.

113 Po druhé, pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, žalobca uvádza, že z pohŕdavého a odkladacieho prístupu Parlamentu vyplýva, že ho hlboko zranil a spôsobil mu veľký stres, znepokojenie, že sa jeho syn, ktorý je vážne duševne postihnutý a ľahko zraniteľný mohol dozvedieť o zverejnených informáciách. Nehmotnú ujmu odhaduje *ex aequo et bono* na 40 000 eur.

114 Žalobca vo svojej replike tvrdí, že čas, ktorý uplynul medzi zverejnením a žiadosťou o výmaz, nemá žiadny význam. Okrem toho uvádza, že svoju žiadosť o výmaz podal bezodkladne hneď, ako sa dozvedel o zverejnení údajov.

115 Žalobca sa domnieva, že existuje priama príčinná súvislosť medzi protiprávnosťou a škodou, keďže táto príčinná súvislosť vyplýva zo zverejnenia informácií Parlamentom, ako aj s náročnosťou získania stiahnutia informácií.

116 Parlament nespochybňuje, že ak by bola preukázaná existencia protiprávneho konania, žalobcovi by bola spôsobená majetková ujma vo výške 1 000 eur z dôvodu výdavkov na advokáta. Domnieva sa však, že žalobca nepreukázal existenciu nemajetkovej ujmy.

117 Parlament nespochybňuje existenciu príčinnej súvislosti, ak sa Všeobecný súd domnieva, že došlo k protiprávnemu konaniu a že žalobcovi bola spôsobená ujma.

Posúdenie Všeobecným súdom

118 Treba pripomenúť, že podľa judikatúry, pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa existencie škody, táto škoda musí byť skutočná a určitá. Čisto hypotetická a neurčitá škoda naopak nezakladá právo na náhradu škody (rozsudok z 28. apríla 2010, BST/Komisia, T-452/05, Zb., EU:T:2010:167, bod 165). Požiadavka týkajúca sa existencie určitej škody je však splnená, ak škoda bezprostredne hrozí alebo ak ju možno s dostatočnou istotou predvídať, a to dokonca aj vtedy, ak sa ešte nedá presne vyčísliť (rozsudok zo 14. januára 1987, Zuckerfabrik Bedburg a i./Rada a Komisia, 281/84, Zb., EU:C:1987:3, bod 14).

119 Účastníkovi konania, ktorý namieta zodpovednosť Únie, prináleží predložiť relevantné dôkazy o existencii alebo rozsahu škody, ktorú uplatňuje, a preukázať, že medzi touto škodou a predmetným konaním napadnutej inštitúcie existuje dostatočne jasná príčinná súvislosť (rozsudok BST/Komisia, už citovaný v bode 118 vyššie, EU:T:2010:167, bod 167).

120 Treba uviesť, že Parlament nespochybňuje existenciu majetkovej ujmy uplatňovanej žalobcom, t. j. výdavky na jeho právneho zástupcu, v prípade, ak existuje protiprávne konanie.

121 Naopak, pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, treba konštatovať, že žalobca nepreukázal existenciu takejto ujmy. Obmedzil sa na tvrdenie, že pohŕdavý a odkladací prístup Parlamentu ho hlboko zranil a spôsobil mu veľký stres bez toho, aby predložil akékoľvek dôkazy na podporu tohto tvrdenia. Toto tvrdenie preto nemožno prijať.

122 Vzhľadom na vyššie uvedené treba tvrdenia žalobcu týkajúce sa existencie nemajetkovej škody zamietnuť.

123 Nakoniec treba pripomenúť, že príčinná súvislosť sa pripúšťa, ak existuje priamy príčinný vzťah medzi chybou, ktorej sa dopustila príslušná inštitúcia, a údajnou škodou, pričom predloženie dôkazu o jej existencii prináleží žalobcom (rozsudok z 28. septembra 1999, Hautem/EIB, T-140/97, Zb. VS, EU:T:1999:176, bod 85). Podľa ustálenej judikatúry musí škoda dostatočným spôsobom priamo vyplývať z vytýkaného konania (rozsudok z 25. júna 1997, Perillo/Komisia, T-7/96, Zb., EU:T:1997:94, bod 41).

124 Z judikatúry vyplýva, že hoci nie je možné dotknutým osobám zakázať, aby si už v tomto štádiu zabezpečili poradenstvo advokáta, ide o ich vlastné rozhodnutie, ktoré preto v žiadnom prípade nemožno pripísať dotknutej inštitúcii (rozsudky z 9. marca 1978, Herpels/Komisia, 54/77, Zb., EU:C:1978:45, bod 48; z 28. júna 2007, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, C-331/05 P, Zb., EU:C:2007:390, bod 24, a z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia, T-48/05, Zb., EU:T:2008:257, bod 415). Náklady, ktoré takto slobodne vynaložila dotknutá osoba, preto nemožno považovať za ujmu pripísateľnú Parlamentu (pozri v tomto zmysle rozsudok Internationaler Hilfsfonds/Komisia, už citovaný, EU:C:2007:390, bod 27). Akákoľvek príčinná súvislosť medzi údajnou hmotnou škodou spôsobenou žalobcovi a konaniami Parlamentu preto chýba.

125 V dôsledku toho treba tvrdenia žalobcu týkajúce sa príčinnej súvislosti medzi údajnou protiprávnosťou a hmotnou ujmou takisto zamietnuť.

126 Za týchto okolností treba návrh žalobcu na náhradu škody, ktorá žalobcovi údajne vznikla, zamietnuť ako nedôvodný.

O trovách

127 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhmi Parlamentu.

128 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku znáša EDPS svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. CN je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskemu parlamentu, a znáša svoje vlastné trovy konania.

3. Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (EDPS) znáša svoje vlastné trovy konania.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 3. decembra 2015.

Podpisy